

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 14768/2558

พนักงานอัยการจังหวัดสกลนคร โจทก์ นางธัญญรัตน์ อาจแก้ว ผู้ร้อง นายตรีชัยหรือหนุ่ม จำรักษา จำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.
2550 มาตรา 18, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 19

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลชั้นต้นรับรถจักรยานยนต์ของกลางตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 102
เนื่องจากรถจักรยานยนต์ของกลางเป็นยานพาหนะที่จำเลยกับพวกร่วมกันใช้ในการเดินทางนำเมท
แอมเฟตามีนมาจำหน่ายให้แก่สายลับและเจ้าพนักงานซึ่งอำพรางตัวเข้าล่อซื้อการที่ผู้ร้องยื่น
คำร้องขอคืนรถจักรยานยนต์ของกลางจึงเป็นคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดอันอยู่ในบังคับของ
พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 ด้วย ซึ่งมาตรา 18 วรรคหนึ่ง แห่ง
พระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า "ให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งโดยมิชักช้า และ
ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติมาตรา 16 และมาตรา 19 คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์
เฉพาะการกระทำซึ่งเป็นความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้เป็นที่สุด" และมาตรา 19 วรรคหนึ่ง
บัญญัติว่า "ในกรณีที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาหรือมีคำสั่งในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดตามมาตรา
18 วรรคหนึ่งแล้ว คู่ความอาจยื่นคำขอโดยทำเป็นคำร้องไปพร้อมกับฎีกาต่อศาลฎีกาภายใน
กำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันอ่านหรือถือว่าได้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลนั้นให้คู่ความฝ่ายที่
ขออนุญาตฎีกาฟัง เพื่อขอให้พิจารณารับฎีกาไว้วินิจฉัยก็ได้" ดังนี้ เมื่อผู้ร้องฎีกาโดยไม่
ปฏิบัติตามมาตรา 19 วรรคหนึ่ง คำพิพากษาศาลอุทธรณ์จึงเป็นที่สุดตามมาตรา 18 วรรคหนึ่ง ที่
ศาลชั้นต้นรับฎีกาของผู้ร้องจึงเป็นการไม่ชอบ

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ
พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2), 66 วรรคสอง, 100/2 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83,
138 วรรคสอง ริมเมทแอมเฟตามีน กระเป๋าสะพายและรถจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียน ชล
สกลนคร 580 ของกลาง ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้คืนรถจักรยานยนต์ของกลางแก่ผู้ร้อง โจทก์ยื่นคำ
คัดค้านขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้อง ผู้ร้องอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติด
พิพากษายืน ผู้ร้องฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นรับรถจักรยานยนต์ของกลางตาม
พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 102 เนื่องจากรถจักรยานยนต์ของกลางเป็น
ยานพาหนะที่จำเลยกับพวกร่วมกันใช้ในการเดินทางนำเมทแอมเฟตามีนมาจำหน่ายให้แก่สายลับ
และเจ้าพนักงานซึ่งอำพรางตัวเข้าล่อซื้อ การที่ผู้ร้องยื่นคำร้องขอคืนรถจักรยานยนต์ของกลางจึง
เป็นคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดอันอยู่ในบังคับของพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด
พ.ศ.2550 ด้วย ซึ่งมาตรา 18 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า "ให้ศาลอุทธรณ์
พิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งโดยมิชักช้า และภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติ มาตรา 16 และมาตรา
19 คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์เฉพาะการกระทำซึ่งเป็นความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้
เป็นที่สุด" และมาตรา 19 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ในกรณีที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาหรือมีคำสั่งในคดี
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดตามมาตรา 18 วรรคหนึ่งแล้ว คู่ความอาจยื่นคำขอโดยทำเป็นคำร้องไป

พร้อมกับฎีกาต่อศาลฎีกาภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันอ่านหรือถือว่าได้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลนั้นให้คู่ความฝ่ายที่ขออนุญาตฎีกาฟัง เพื่อขอให้พิจารณารับฎีกาไว้วินิจฉัยก็ได้" ดังนี้ เมื่อผู้ร้องฎีกาโดยไม่ได้ปฏิบัติตามมาตรา 19 วรรคหนึ่ง คำพิพากษาศาลอุทธรณ์จึงเป็นที่สุดตามมาตรา 18 วรรคหนึ่ง ที่ศาลชั้นต้นรับฎีกาของผู้ร้องจึงเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยพิพากษายกฎีกาของผู้ร้อง

องค์คณะ

สุรางคณา กมลละคร · ปิยกุล บุญเพิ่ม · ไพโรจน์ นวนุช

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/14768/2558>